

ลัทธิคอมมิวนิสต์ (ลัทธิมากซ์ เลนิน และเหมาเจอตง)

แนวความคิดที่เป็นต้นตอของลัทธิคอมมิวนิสต์ในปัจจุบันนั้นเกิดขึ้นมานานแล้ว นักปรัชญาตั้งแต่โบราณหลายคนหวังและฝันที่จะให้โลกมนุษย์เป็นโลกของความเสมอภาคที่มนุษย์ทุกคนมีความเท่าเทียมกัน และได้รับการปฏิบัติอย่างยุติธรรมเหมือนกัน พวกเขาได้เขียนหนังสือเกี่ยวกับเรื่องนี้ โดยเสนอระบบสังคมและการวางแผนชุมชนต่างๆ กัน วัตถุประสงค์หมายที่จะนำไปสู่สังคมของความเสมอภาคดังกล่าว นักปรัชญาที่เสนอแนวความคิดเช่นนี้ ได้แก่ เพลโต (Plato) เซอร์โทมัส มัวร์ (Sir Thomas Moore) แซงต์ ซีมอน (Saint Simon) ชาลส์ ฟूरियเอร์ (Charles Fourier) โรเบิร์ต โอเวน (Robert Owen) ฯลฯ สำหรับลัทธิคอมมิวนิสต์และขบวนการคอมมิวนิสต์ยุคใหม่นั้น ใ้รับอิทธิพลจากแนวความคิดของมากซ์ เลนิน และเหมาเจอตงมากที่สุด ซึ่งบุคคลทั้งสามเป็นผู้กำหนดหลักการที่สำคัญสำหรับลัทธิคอมมิวนิสต์ยุคใหม่ และทำให้มีการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ในประวัติศาสตร์

ลัทธิมากซ์ (Marxism)

จุดกำเนิดเริ่มแรกของลัทธิคอมมิวนิสต์ยุคใหม่เกิดจาก คาร์ล มากซ์ โดยมากซ์ร่วมกับเฟรเดอริก เองเงิลส์ (Friedrich Engels) เขียนหนังสือชื่อ แถลงการณ์ของคอมมิวนิสต์ (Communist Manifesto)

๑. เรื่องลัทธิคอมมิวนิสต์ในบทที่ ๑ นั้น เขียนในลักษณะย่อที่สุด โดยหยิบยกเอาเพียงจุดที่เป็นแก่นของแนวความคิดของมากซ์ เลนิน และเหมาเจอตงมาเสนอให้ทราบ เป็นการปูพื้นฐานก่อนที่จะนำไปสู่ประเด็นที่ต้องการเสนอ

ขึ้นในปี พ.ศ. ๒๓๙๑ (ค.ศ. ๑๘๔๘) ซึ่งนับเป็นคัมภีร์ทางหลักพื้นฐานของลัทธิคอมมิวนิสต์
 ในปัจจุบัน ผลงานที่สำคัญต่อมาของบุคคลทั้งสองเกี่ยวกับเรื่อง نقد ทุน (Das Kapital)
 มากซ์เป็นคนแรกที่นำเอาความคิดสังคมนิยมสายต่างๆ มาประสานกันเข้าเป็น
 อุดมการณ์คอมมิวนิสต์ยุคใหม่ เขาอาศัยแนวความคิดจากปรัชญาเยอรมัน แนวความคิดการ
 เมืองแบบสังคมนิยมของฝรั่งเศส และเศรษฐศาสตร์อังกฤษเป็นฐานในการพัฒนาความคิด
 ของเขา ทั้งปรัชญาเยอรมันที่มีอิทธิพลต่อมากซ์ได้แก่ ปรัชญาคลาสสิกเยอรมันของเฮเกิล
 (Hegel) และลูทวิช ฟอยร์บาช (Ludwig Feuerbach) ซึ่งแนวความคิดสำคัญ
 ที่เขารับมาใช้ได้แก่ หลักการเปลี่ยนแปลงแบบวิภาษวิธี (dialectics)
 ของสำนักเฮเกิล และความคิดวัตถุนิยมของฟอยร์บาช สำหรับเศรษฐกิจการเมืองแบบ
 อังกฤษนั้น มากซ์ได้แนวความคิดจาก อาดัม สมิท (Adam Smith) และ
 เดวิด ริคาร์โด (David Ricardo) ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับทฤษฎีแรงงาน และมูลค่า
 คาสวนเกิน ส่วนที่มาจากสามของลัทธิมากซ์คือ ปรัชญาการเมืองฝรั่งเศสเกี่ยวกับลัทธิ
 สังคมนิยมแบบยูโทเปีย ซึ่งเขาได้แนวความคิดจาก แซง ซิมอง ฟริเยร์ และโอเวน
 ทั้งนี้มากซ์ได้เปลี่ยนแปลงความคิดแบบยูโทเปียดังกล่าวมาเป็นรูปแบบที่เป็นวิทยาศาสตร์ขึ้น
 หลักการเปลี่ยนแปลงแบบ วิภาษวิธีนี้เป็นแนวความคิดของเฮเกิล ซึ่งมากซ์
 ได้รับแนวความคิดดังกล่าวจากการศึกษาในมหาวิทยาลัยเบอร์ลิน ซึ่งในระยะเวลาอัน
 ปรัชญาและแนวความคิดของเฮเกิลเป็นที่ยอมรับและเผยแพร่มาก หลักวิภาษวิธีเป็นแนว
 ความคิดเกี่ยวกับวิวัฒนาการของโลกที่เชื่อว่า วิวัฒนาการต่างๆ เป็นผลจากความขัดแย้ง
 กันระหว่างภาวะการณที่เป็นภาวะเก่ากับภาวะใหม่ ในที่สุดส่วนที่ถูกขัดแย้งจะรวมเข้า
 กับภาวะใหม่จะรวมกันเข้าก่อให้เกิดภาวะใหม่ที่ดีกว่าเดิม และความขัดแย้งก็จะสูญสิ้นไป
 และเมื่อเวลาผ่านไปอีกระยะหนึ่ง ภาวะใหม่ดังกล่าวจะกลายเป็นภาวะเก่า และมี
 ภาวะใหม่ที่ขัดแย้งกับภาวะเก่าอีก และนำไปสู่การเกิดภาวะใหม่ที่ดีกว่าเดิม เช่น เรือดำน้ำ

(thesis v.s. antithesis-synthesis) เฮเกิลเชื่อว่าทุกสิ่งในโลกไม่ว่าจะเป็นศิลป
 วิทยาศาสตร์ หรือประวัติศาสตร์ล้วนอยู่ภายใต้กฎวิภาษวิธีทั้งสิ้น มากชกรับเอาแนวความ-
 คึกวิภาษวิธีของเฮเกิลมา แคมชอแตกต่ากันคือ หลักวิภาษวิธีของเฮเกิลเป็นแนว
 ความคึกทางปรัชญาหรือจิตนิยม ซึ่งยอมรับว่าความคึกหรือสิ่งดึกลับที่เป็นนามธรรมมีอิทธิพล
 เหนือมนุษย์ และมีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงในสังคม แต่ของมากชกรนั้นเป็นแบบวัตถุนิยม
 โดยมากชกรเห็นว่า มนุษย์ไม่ใช่พระเจ้าเป็นผู้ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในโลก ทั้งนี้แนว
 ความคึกวัตถุนิยมจึงกลายเป็นอิทธิพลที่มากชกรได้รับจากปรัชญาวัตถุนิยมและมนุษยนิยมของ
 ฟอยร์บาค ขอเขียนสำคัญที่สุดของฟอยร์บาค และมีอิทธิพลต่อความคึกมากชกร คือ
 วิชาเฉพาะของศาสนาคริสต์ (The Essence of Christianity) และ
 หลักทฤษฎีพื้นฐานของปรัชญาในอนาคต (Preliminar Theses for a reform Philosophy)^๒
 ฟอยร์บาคกล่าววามมนุษย์เป็นผู้ให้กำเนิดความคึกและการกระทำต่างๆ ในประวัติศาสตร์
 ของมนุษย์เอง พรอมากชกรนั้นก็ได้ถึงความสัมพันธ์ระหว่างทฤษฎีกับการปฏิบัติ ว่า มนุษย์
 เท่านั้นที่เป็นผู้แก้ปัญหาขัดแย้งที่มีอยู่ในทฤษฎีนั้น ด้วยการนำไปปฏิบัติ เกี่ยวกับหลักการ
 ของวิภาษวิธีนี้ ไคม์ผู้สรุปหลักโดยย่อไว้ ๓ ประการคือ ๑) ความขัดแย้งภายในสิ่งๆ
 เดียวกัน ๒) การเปลี่ยนแปลงปริมาณและคุณภาพ (คือการเปลี่ยนแปลงทางปริมาณที่สะสม
 ทั่วมากขึ้นไปจนถึงจุดที่ทำการเปลี่ยนแปลงทางคุณภาพ) และ ๓) หลักปฏิเสธของการปฏิเสธ^๓

๒. สุรพงษ์ วัฒนาม มากชกรและสังคมนิยม (พระนคร สำนักพิมพ์
 เคล็ดไทย ๒๕๑๗) หน้า ๕๐

๓. กระแสธาร และ พร สุวรรณ วิภาษวิธีทฤษฎีจอมปลอม
 (พระนคร ชมรมหนังสือ ชูส์จจะ กันยายน ๒๕๑๘) หน้า ๕๘

ขณะเดียวกันมากซก็ได้รับอิทธิพลทางความคิดเกี่ยวกับประวัติศาสตร์มาจาก
 แชนด์ ซีมอง และนำหลักการดังกล่าวมาประสานกับหลักทฤษฎีวิวัฒนาการและหลักวัตถุนิยม
 กำหนดขึ้นเป็นทฤษฎีวัตถุนิยมทางประวัติศาสตร์ ทฤษฎีดังกล่าวเป็นทฤษฎีที่กำหนดขึ้นเพื่อ
 แสวงถึงวิวัฒนาการของสังคมมนุษย์ กล่าวคือ มากซมีความเห็นว่า การเปลี่ยนแปลง
 ต่างๆ ในสังคมเป็นผลจากพลังทางกานวัตถุ โดยจิตใจเป็นสิ่งที่ได้รับอิทธิพลจากวัตถุ ฉะนั้น
 วิวัฒนาการทางประวัติศาสตร์ไม่ใช่วิวัฒนาการทางความคิด แต่เป็นวิวัฒนาการทางวัตถุ
 ทั้งในส่วนที่สำคัญที่สุดของวัตถุ ก็คือ พื้นฐานทางเศรษฐกิจของสังคม

พื้นฐานเศรษฐกิจดังกล่าวนี้ ประกอบกับปัจจัยในการผลิตต่างๆ สถาบัน
 ทรัพย์สินส่วนบุคคล และความสัมพันธ์ระหว่างชนชั้นที่มีทรัพย์สินกับไม่มีทรัพย์สิน มากซ
 บอกว่า พื้นฐานเศรษฐกิจของสังคมเป็นตัวแปรใจกลาง (central variable)
 และมีอิทธิพลต่อตัวแปรอื่นๆ ฉะนั้นเมื่อความเปลี่ยนแปลงของสังคมอันเกิดจากพื้นฐาน
 เศรษฐกิจของสังคมดำเนินมาถึงระดับที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง ด้านความสัมพันธ์ทาง
 การผลิตขึ้นแล้ว ก็มีการปฏิวัติสังคมขึ้น และนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงในโครงสร้างส่วน
 บนหรือส่วนเสริมแต่ง (superstructure) คือ ลักษณะทั่วไปของสังคมและ
 วัฒนธรรม อันรวมไปถึงกฎหมาย ศาสนา และการเมือง

มากซนำหลักความคิดดังกล่าวมาอธิบายวิวัฒนาการของสังคมโดยแบ่งสังคม
 ออกเป็น ๕ ยุค ซึ่งแต่ละยุคมีภาวะทางเศรษฐกิจที่แตกต่างกันไปคือ

๘. ประชุม โฉมฉาย "ปรัชญาวัตถุนิยมและสังคมนิยม" จาก
 หนังสือเรื่อง นาวาภาควิชาลัทธิสังคมนิยม (กรุงเทพฯ โรงพิมพ์พิเศษ เดศ ๒๕๑๗)
 หน้า ๑๐ - ๑๓

๕. เฟิ่งอาน หน้า ๑๓

๑) สังคมดั้งเดิม (primitive society) หรือยุคคอมมิวนิสต์
สมัยแรก ในสังคมนี้ไม่มีทรัพย์สินส่วนบุคคล ไม่มีใครเป็นเจ้าของที่ดิน และสมาชิกมีความ
เป็นอยู่อย่างสงบ

๒) ยุคสังคมทาส (slavery society) การทำมาหากินเป็นแบบ
เกษตร ทาสเป็นผู้ลงมือทำงาน แต่ผลิตผลตกเป็นของเจาทาส ทาสมีฐานะเป็นเพียง
ผู้รับใช้เจาทาส

๓) ยุคสังคมศักดินา (feudal society) การผลิตกระทำโดย
ชนชั้นไพร่ (serfs) ส่วนผลิตผลตกเป็นของชนชั้นเจาขุนนาง ยุคนี้เริ่มมีการ
ผลิตสินค้าที่ไม่ใช่สินค้าตามเกษตรกรรม คือการผลิตสินค้าหัตถกรรม

๔) ยุคสังคมนายทุน (capitalist society) เทคนิคการผลิต
เป็นแบบวิทยาศาสตร์ เช่น เครื่องจักรไอน้ำ สังคมประกอบด้วยชนชั้นนายทุนหรือเจ้าของ
ปัจจัยการผลิตกับชนชั้นกรรมกร

๕) ระบบสังคมคอมมิวนิสต์ (communist society) ปัจจัยการ
ผลิตทั้งหมดเป็นของชนชั้นกรรมกรอาชีพ ซึ่งชนชั้นกรรมกรอาชีพในยุคนี้ไม่มีฐานะเป็นกรรมกรหรือ
ลูกจ้าง แต่เป็นประชาชน และไม่มีชนชั้นนายทุนต่อไป

มากซ์อธิบายระบบสังคมแต่ละระบบทางตน และชี้ให้เห็นว่าในสังคม
๓ แบบ คือสังคมทาส สังคมศักดินา และสังคมนายทุน เป็นสังคมที่ประกอบด้วยคน ๒ กลุ่ม
หรือ ๒ ชนชั้นที่ขัดแย้งกันในด้านผลประโยชน์ ทั้งนี้ความขัดแย้งระหว่างชนชั้นเป็นสิ่งที่ไม
อาจจะหลีกเลี่ยงได้ โดยมีพื้นฐานทางเศรษฐกิจหรือระบบการผลิตของสังคมนั้นๆ เป็น
ปัจจัยที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง และที่ความรุนแรงขึ้น จนกลายเป็นการต่อสู้ระหว่าง
ชนชั้น และนำไปสู่ระบบสังคมใหม่ โดยมากซ์อธิบายว่า ในยุคแรกสังคมมนุษย์เป็นแบบ
สังคมดั้งเดิมที่ไม่มีกรรมสิทธิ์ส่วนตัว แต่เมื่อสังคมเจริญขึ้น ชุมชนมีขนาดใหญ่ขึ้น

ก็วิวัฒนาการไปสู่สังคมนาส ในยุคของสังคมนาสการทำมาหากินส่วนใหญ่เป็นการ เกษตร
 และมีชนชั้นที่ขัดแย้งกัน ๒ กลุ่ม คือพวกทาสซึ่งเป็นผู้ทำงาน และพวกเจ้านายซึ่งไม่ทำงาน
 แต่กลับเป็นผู้รับผลิตทั้งหมด ทำให้เกิดการต่อสู้ระหว่างชน ๒ กลุ่มดังกล่าวนั้น จนกระทั่ง
 สังคมวิวัฒนาการไปสู่สังคมศักดินา ซึ่งมากขึ้นให้คำอธิบายโดยยกตัวอย่างในสมัยกลางว่า
 ชนชั้นผู้ผลิตในสังคมศักดินาไม่ใช่ทาส แต่เป็นชาวนาที่มีลักษณะเป็นแบบทาสที่ติดที่ดิน (serf)
 ชาวนาต้องทำการผลิตไร่ไร้เจาขุนมูลนายที่เป็นเจ้าของที่ดิน อันเป็นเจาของปัจจัยในการ
 ผลิต และเจ้าของที่ดินเป็นผู้ได้รับผลิตทั้งหมด จึงทำให้เกิดความขัดแย้งระหว่างชนชั้น
 วิวัฒนาการของระบบสังคมตอจากสังคมศักดินาได้แก่สังคมนายทุน ลักษณะสังคมนายทุนเป็น
 สังคมอุตสาหกรรมที่มีการนำเครื่องจักรกลมาใช้ และมีการขยายตัวทางอุตสาหกรรม
 สังคมประกอบควยชนชั้นนายทุน (หรือเจ้าของปัจจัยการผลิต) กับชนชั้นกรรมกร โดย
 กรรมกรตกเป็นเบี้ยล่างของไร่ไร้นายทุน ต้องขายแรงงานให้กับนายทุนในราคาถูก สังคม
 นายทุนนี้เป็นสังคมที่มากขึ้นให้ความสนใจมากเป็นพิเศษ โดยเห็นว่าสังคมนายทุนมีลักษณะที่
 จะนำไปสู่การต่อสู้ทางชนชั้นอย่างรุนแรง คือ เมื่อสังคมนายทุนเจริญงอกงามอย่างเต็มที่
 การต่อสู้ระหว่างนายทุนกับกรรมกรจะเกิดขึ้น และรุนแรงขึ้นทุกที จนท้ายที่สุดฝ่ายกรรมกร
 เป็นฝ่ายมีชัย และสถาปนารัฐในระบบสังคมนิยมขึ้น จากนั้นจะนำไปสู่วิวัฒนาการขั้นสุดท้าย
 คือระบบสังคมนิยม ซึ่งเป็นระบบที่ปราศจากชนชั้นและการต่อสู้ระหว่างชนชั้น สังคม
 ที่มีลักษณะนี้เป็นมุนะอย่างสมบูรณ์ คือ สังคมคอมมิวนิสต์

แนวความคิดของมากซ์เกี่ยวกับการต่อสู้ระหว่างชนชั้น

ในการอธิบายถึงวิวัฒนาการทางประวัติศาสตร์ ความเปลี่ยนแปลงต่างๆ ในสังคม จนถึงจุดสุดท้ายของสังคมคอมมิวนิสต์นั้น มากซ์นำเอาทฤษฎีต่างๆ ดังกล่าวข้างต้น มาอธิบายถึงความเปลี่ยนแปลงต่างๆ อย่างสอดคล้องและประสานกัน โดยชี้ให้เห็นว่าประวัติศาสตร์จากอดีตถึงปัจจุบันยกเว้นสังคมที่คลุมเครือเป็นประวัติของการต่อสู้ทางชนชั้นทั้งสิ้น มากซ์พยายามชี้ให้เห็นว่าสังคมในแบบต่างๆ โดยเฉพาะสังคมนายทุน จะมีชนชั้นสองชนชั้น ชักแย้งกัน โดยมีสาเหตุมาจากพื้นฐานทางเศรษฐกิจหรือระบบการผลิตของสังคมนั้นๆ ความสัมพันธ์ของชนชั้นทั้งสองจะเป็นในรูปของผู้อุปถัมภ์หรือในปัจจัยการผลิต กับผู้ไม่มีกรรมสิทธิ์ ในปัจจัยการผลิต กลุ่มคนที่เป็นเจ้าของปัจจัยการผลิตในความเห็นของมากซ์เป็นชนชั้นที่กดขี่ ซึ่งเป็นชนส่วนน้อยในสังคม ส่วนชนส่วนใหญ่ในสังคมจะไม่เป็นเจ้าของปัจจัยในการผลิต และเป็นชนชั้นที่ถูกกดขี่ มากซ์ใช้ทฤษฎีการเปลี่ยนแปลงแบบวิภาษวิธี และวัตถุนิยมทางประวัติศาสตร์มาอธิบาย โดยบอกว่า จากสภาพการกดขี่ในสังคม ทำให้เกิดความขัดแย้งระหว่างชนชั้นผู้ถูกกดขี่ และผู้กดขี่ และความขัดแย้งระหว่างชนชั้นจะทวีความรุนแรงขึ้น ถึงขีดสุด และเปลี่ยนสภาพสังคม ปฏิรูปสังคมไปสู่อีกสังคมหนึ่ง กล่าวคือ มากซ์มีความเห็นว่า การต่อสู้ระหว่างชนชั้นจะนำสังคมไปสู่การปฏิวัติ ทั้งนี้การต่อสู้ระหว่างชนชั้นในแต่ละสังคม จะเป็นผลจากภาวะพื้นฐานทางเศรษฐกิจของสังคมนั้น นั่นคือภาวะทางเศรษฐกิจจะเป็นตัวกำหนดว่าการปฏิวัติจะเกิดขึ้นหรือไม่ สังคมที่มากซ์ให้ความสำคัญเป็นพิเศษคือระบบสังคมนิยม ในสังคมนิยมนั้น มากซ์เห็นว่าผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการผลิต ก่อนนายทุนกับกรรมกร ทั้งนี้มากซ์ให้ความสำคัญกับกรรมกรมาก เขาถือว่าแรงงานเท่านั้นที่มีมูลค่าในการผลิต ส่วนปัจจัยอื่นๆ อันได้แก่ทุนและการประกอบการ ฯลฯ ไม่สามารถก่อให้เกิดมูลค่าได้ด้วยตัวของ

มันเองได้เลย หากปรากฏจากแรงงานมนุษย์ ฉะนั้นพลังงานของมนุษย์เป็นสิ่งที่มีค่า และ
 เป็นที่มาของความมั่งคั่งส่วนหนึ่ง แต่เจ้าของแรงงานกลับไม่ได้รับผลประโยชน์จากแรงงาน
 ของตนเลย กรรมกรถูกนายทุนเอารัดเอาเปรียบ โดยได้รับผลตอบแทนแรงงานเป็นค่าจ้าง
 ในอัตราที่ต่ำกว่ามูลค่าแรงงานที่เป็นจริง ค่าจ้างที่นายทุนชำระให้แกกรรมกรจะเป็นค่าจ้าง
 ต่ำสุดเพียงพอให้กรรมกรดำรงชีพอยู่ได้ และเพื่อให้นายทุนได้กำไรมากที่สุด โดยนายทุน
 ชูครีเอเอแรงงานส่วนเกินของกรรมกร เป็นของตน และยังการผลิตในระบบนายทุนพัฒนา
 ไปมากเพียงไร ผลผลิตจากแรงงานของกรรมกรก็ยิ่งสร้างความมั่งคั่งให้แก่นายทุนมากขึ้น
 ขณะเดียวกันกรรมกรก็ยากจนลงทุกที ฉะนั้นขณะที่มูลค่าของผลผลิตขยายตัวออกไป มูลค่า
 ของมนุษย์ที่เป็นปัจจัยสำคัญของผลผลิตก็ลดลงเป็นเงาตามตัว ซึ่งเป็นการลดค่าความเป็นมนุษย์
 ลง พฤติการณ์ดังกล่าวทำให้เกิดความขัดแย้งระหว่างนายทุนกับกรรมกร ยิ่งกว่านั้นการที่
 ระบบอุตสาหกรรมได้รับการพัฒนามากขึ้น เครื่องจักรกลและเครื่องผ่อนแรงถูกนำมาใช้มาก
 ขึ้น นายทุนก็จะใช้แรงงานกรรมกรน้อยลง ฐานะของกรรมกรก็ยิ่งต่ำลง และกรรมกรก็
 ตกเป็นทาสของนายทุนและเครื่องจักรในขณะเดียวกัน กรรมกรจึงต้องต่อสู้กับนายทุน ทั้งนี้
 การจะต่อสู้กับนายทุนนั้น กรรมกรจะต้องรวมตัวกันเป็นชนชั้น ซึ่งทำให้เกิดการปฏิวัติโดย
 ชนชั้นกรรมาชีพ เมื่อชนชั้นกรรมาชีพเป็นฝ่ายมีชัย โดยโค่นล้มระบบนายทุนลง ชนชั้น
 กรรมาชีพจะรวมกันเป็นชนชั้นปกครอง และใช้อำนาจรัฐซึ่งเคยเป็นเครื่องมือของนายทุน
 ทำลายระบบนายทุนให้หมดสิ้นไป ในที่นี้ของมากชนชั้นกรรมาชีพจะเป็นชนชั้นสุดท้าย
 ของสังคม ชนชั้นนี้จะทำลายลักษณะต่างๆ ของชนชั้นให้หมดไป รวมทั้งการยกเลิก
 กรรมสิทธิในทรัพย์สิน และนำไปสู่สภาพสังคมที่ไม่มีชนชั้น ไม่มีกลไกรัฐ ทำหน้าที่ปกครอง
 สังคม เมื่อไม่มีชนชั้นแล้วจะไม่มี ความขัดแย้งทางชนชั้นอีกต่อไป.

ลัทธิเลนิน (Leninism)

หลักมูลฐานต่างๆ ในลัทธิคอมมิวนิสต์เป็นแนวความคิดของมากซ์และเอนเงิลส์ แต่บุคคลที่นำเอาหลักการดังกล่าวมาปฏิบัติโดยอย่างเป็นผลและเผยแพร่ไปอย่างจริงจังก็แก่ วลาดีมีร์ อิลิช เลนิน (Vladimir Ilych Lenin) กล่าวได้ว่า เลนินเป็นนักปฏิบัติที่นำเอาหลักการและแนวความคิดของมากซ์มาปฏิบัติ โดยได้กำหนดยุทธศาสตร์และยุทธวิธีที่เหมาะสมกับสภาวะการที่เป็นจริงในสภาพของสังคม ทั้งนี้เลนินตีความคำพูดของมากซ์และเอนเงิลส์ เกี่ยวกับความขัดแย้งระหว่างชนชั้นว่า ความขัดแย้งดังกล่าวเป็นความขัดแย้งที่ไม่อาจจะยอมขอมกันได้เลย และการที่จะปลดปล่อยชนชั้นผู้ถูกกดขี่จะกระทำได้ก็โดยการปฏิวัติอย่างรุนแรง รวมทั้งจะต้องทำลายจักรวรรดิแห่งอำนาจรัฐที่ชนชั้นปกครองได้สร้างขึ้นเป็นเครื่องมือสำหรับกดขี่ชนชั้นส่วนใหญ่ของประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสังคมทุนนิยม เขาเห็นว่ารัฐของชนชั้นนายทุนจะถูกแทนที่โดยรัฐของชนชั้นกรรมาชีพ การปฏิวัติอย่างรุนแรงเท่านั้น ในการปฏิวัติของชนชั้นกรรมาชีพนั้น เขาได้กำหนดทฤษฎีเกี่ยวกับการปฏิวัติไว้ว่า ชบวนการปฏิวัติจะต้องมีผู้นำ เพราะชนชั้นกรรมาชีพยังไม่เข้มแข็งและรวมกันไม่คิด การที่จะปลดปล่อยชนชั้นกรรมาชีพให้เริ่มดำเนินการตอบโต้การกดขี่ขูดรีดของนายทุนแต่ละฟองนั้น อาจจะไม่ทำให้เกิดการต่อสู้หรือปฏิวัติเพื่อโค่นล้มนายทุนได้ การตอบโต้ของกรรมกรอาจจะแสดงออกเพียงการมีสำนึกของการรวมตัวกันเป็นสหภาพกรรมกรเท่านั้น (trade union consciousness) หรือการชนชั้นกรรมาชีพรวมตัวกัน

๖. หาอ่านได้จาก วี.ไอ.เลนิน รัฐและการปฏิวัติ แปลโดยวิชา วิญญูโก (กรุงเทพฯ สำนักพิมพ์ปอตุณ กรกฎาคม ๒๕๑๓) หน้า ๑ - ๘ และ ๓๓ - ๓๔

ต่อสู้กับชนชั้นนายทุน การต่อสู้ก็จะกระทำอย่างไม่ทิศทางที่ถูกของแน่นอน และไม่อาจจะเอาชนะชนชั้นนายทุนได้ ฉะนั้นชนชั้นกรรมาชีพจึงต้องการผู้นำในขบวนการปฏิวัติของตน ซึ่งในทัศนะของเลนิน ผู้นำขบวนการปฏิวัติของชนชั้นกรรมาชีพก็คือ พรรคการเมือง นอกจากนี้ เขายังได้กำหนดทฤษฎีการปฏิวัติคือหลายประการที่ได้รับการยอมรับและนำไปปฏิบัติอย่างแพร่หลาย

๑. หลักการเกี่ยวกับพรรค

เลนินให้ความสำคัญกับพรรคการเมืองมาก โดยเขาเห็นว่าในภาวะปัจจุบัน เป็นยุคของการปะทะกันอย่างเปิดเผยและรุนแรงระหว่างชนชั้น ซึ่งชนชั้นกรรมาชีพมีภาระที่จะต้องรวมพลังกัน โศกนระบอบจักรพรรดินิยมและทุนนิยมนั้น ชนชั้นกรรมาชีพจำเป็นต้องมีพรรคการเมืองเป็นองค์กรหลักในการปฏิวัติ พรรคการเมืองดังกล่าวจะต้องมีลักษณะที่เป็นพรรคปฏิวัติที่รู้ทิศทางต่อสู้เพื่อสามารถจะนำการปฏิวัติใหม่บรรลุเป้าหมายของชนชั้นกรรมาชีพได้ ทั้งนี้หมายความว่า จะต้องเป็นพรรคที่ยึดเอาอุดมการณ์มากซ์ลิสม์เป็นเครื่องนำทางในการปฏิบัติงาน ทั้งปวง เลนินกล่าวไว้ในงานเขียนเรื่อง ก้าวไปข้างหน้าหนึ่งก้าว ถอยไปข้างหลังสองก้าว

(One Step Forward, Two Steps Backward) ว่า

" ชนชั้นกรรมาชีพไม่มีอาวุธอันใดในการคืนชนต่อสู้เพื่ออิทธิพลและอำนาจของตน นอกจากการโฆษณาการ (พรรค) เนื่องจากชนชั้นกรรมาชีพมีความลำบากยากจนอย่างยิ่ง ฉะนั้นชนชั้นกรรมาชีพจะกลายเป็นพลังที่ไม่อาจจะมิได้มาทำลายได้ ก็ต่อเมื่อรวมกันเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในทางอุดมการณ์ โดยยึดหลักมากซ์ลิสม์ และร่วมมือกันโดยผ่านองค์กรการ (พรรค) และองค์กรการ (พรรค)

นี่เองจะบ่งชี้ให้เห็นว่าผู้ไขว่คว้างานจำนวนล้านโหลรวมอยู่ในกองทัพชนชั้นกรรมาชีพ"

งานเขียนของเลนินเกี่ยวกับพรรคและการจัดตั้งองค์การของพรรคมีปรากฏอยู่ในจุดสารเรื่อง อะไรที่ต้องทำ (What is to Be Done ?) ซึ่งเขียนขึ้นในปี ๑๙๐๒ เลนินเห็นว่า พรรคการเมืองของชนชั้นกรรมาชีพเป็นเสมือนคณะเสนาธิการของการปฏิวัติที่จะต้องทำหน้าที่ให้การศึกษาแก่ชนชั้นกรรมาชีพ และปลุกเร้าจิตสำนึกของการปฏิวัติเป็นพรรคที่รู้จักทิศทางของการปฏิวัติ เลนินได้สรุปถึงความจำเป็นของพรรคการเมืองไว้ว่า

- ๑) ขบวนการใดๆ ไม่อาจตั้งอยู่ได้โดยปราศจากองค์การของผู้นำที่มีเสถียรภาพ
- ๒) ยิ่งมีมวลชน เข้ามามีส่วนรวมในการต่อสู้และรวมกันเป็นฐานของขบวนการมากขึ้นเท่าใด ความจำเป็นที่จะต้องม้องคกรในลักษณะดังกล่าวก็ยิ่งมีมากขึ้นเท่านั้น มิฉะนั้นจะเป็นการเปิดโอกาสให้พวกกวนเมืองหันเหกรรมกรที่ความอ่อนแอออกไปจากหนทางการต่อสู้
- ๓) องค์การดังกล่าว จะต้องประกอบด้วยนักปฏิวัติมีชั้นอาชีวะเป็นหลัก

๓. V.I. Lenin One Step Forward , Two Steps Backward.
 ๑๙๐๔ อ่างใน จรูญ สุภาพ เรื่อง " ข้อคิดบางประการเกี่ยวกับคอมมิวนิสต์ (เลนินนิสต์) ตีพิมพ์ในวารสารสังคมนศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีที่ ๕ ฉบับที่ ๑ มกราคม ๒๕๑๕

๔) ในประเทศที่รัฐบาลกษัตริชนาธาเรน มีความจำเป็นที่จะต้องจำกัดจำนวนสมาชิกขององค์กรให้ครอบคลุมแต่กับวิถี ซึ่งได้รับการฝึกอบรมในการต่อสู้กับเจ้าหน้าที่เป็นอย่างดี ทั้งนี้เพราะจะทำให้ยากแก่การทำลายขององค์กรนั้น

๕) สำหรับบางนอกขององค์กร จะประกอบด้วยสมาชิกชนชั้นกรรมาชีพหรือชนชั้นอื่นๆ ในสังคมที่สามารถรวมมือกับขบวนการ และทำงานให้ด้วยความกระตือรือร้น เมื่อศึกษาจากงานเขียนต่างๆ ของเลนินแล้วสรุปได้ว่า พรรคการเมืองของชนชั้นกรรมาชีพในทัศนะของเลนินจะต้องมีลักษณะต่างๆ โดยสรุปได้ดังนี้

๑) พรรคเป็นหัวหน้าของชนชั้นกรรมาชีพ และนำชนชั้นกรรมาชีพในการต่อสู้

๒) มีอุดมการณ์มากชีสมเป็น เครื่องชีน้ำ และมีทฤษฎีการปฏิวัติเป็นแนวทางในการเคลื่อนไหวต่อสู้ และปลุกเร้าสำนึกในการปฏิวัติให้ชนชั้นกรรมาชีพ ตลอดจนบัญชาการต่อสู้ของเขาเหล่านั้น

๓) พรรคเป็นรูปการจัดตั้งของชนชั้นเปรียบเสมือนกองทัพจัดตั้งอย่างเป็นระเบียบของชนชั้น และเป็นศูนย์รวมของการสู้รบอย่างมีทิศทางที่แน่นอน

๔) เป็นองค์กรขนาดเล็กที่เป็นปึกแผ่น เป็นที่รวมของบุคคลที่คัดเลือกของชนชั้นกรรมาชีพ นั่นคือ ประกอบด้วยกรรมกรคุณภาพ มีความเข้มแข็งเป็นที่ไวใจได้ มีประสบการณ์

๘. " What Is to Be Done "

หน้า ๑๐๒ อ่างใน

น. ญาณทัมม์ เรือง วิวัฒนาการของมากชีสม (กรุงเทพฯ สำนักพิมพ์เศรษคไทย

๒๕๑๓) หน้า ๔๘

- ๕) มีหน้าที่ฝึกฝนให้ชนชั้นกรรมาชีพเป็นนักปฏิวัติ หรืออีกนัยหนึ่ง การยก
ระดับกรรมาชีพเป็นนักปฏิวัติ แทนที่จะรอคอยเวลาให้การปฏิวัติเกิดขึ้นเอง
 - ๖) มีลักษณะการปกครองกรรมาชีพเป็นระบบและเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
และมีระเบียบปฏิบัติที่เคร่งครัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลักประชาธิปไตยรวมศูนย์
(Democratic Centralism) ซึ่งมีลักษณะสำคัญคือการเปิดโอกาสให้
องค์กรพรรคในระดับต่ำเลือกเจ้าหน้าที่ในองค์กรพรรคระดับสูงขึ้นไปตามลำดับ แต่
ขณะเดียวกัน องค์กรระดับต่ำจะต้องปฏิบัติตามมติหรือคำสั่งขององค์กรระดับที่สูงกว่าขึ้นไป
อย่างเคร่งครัดโดยไม่มีข้อแม้
 - ๗) พรรคเป็นผู้คิดต่อโดยตรงกับองค์กรต่างๆ ทุกชนิดของชนชั้นกรรมาชีพภายใน
นอกพรรค ตลอดจนนำองค์กรต่างๆ กิ่งกวดในการต่อสู้ทุกด้าน
- พรรคคอมมิวนิสต์ที่เลนินกำหนดขึ้นนั้นมีไว้แต่จะเป็นพรรคที่นำชนชั้นกรรมาชีพ
ในการปฏิวัติยึดอำนาจรัฐเท่านั้น แต่จะเป็นเครื่องมือของชนชั้นนี้ในการธำรงรักษาอำนาจ
รัฐที่ยึดได้ และเสริมความมั่นคงให้กับอำนาจการปกครองแบบเผด็จการของชนชั้นกรรมาชีพ

๕. เกี่ยวกับเรื่องพรรคในทัศนะของเลนิน หาอ่านได้จากหนังสือของ
น. ฆานูมคม ที่ เพิงอว หน้า ๘๗ - ๑๕๖ และจาก หลักการที่ ๒๑ เลนิน ปาฐกถาของสตาลิน
เมื่อปี ๑๙๒๔ แปลโดย บำรุง ไพรชวาที (พระนคร โรงพิมพ์อุทัย พ.ศ. ๒๔๕๔)
ในบทที่ ๘ เรื่อง "พรรค" หรือฉบับพิมพ์ครั้งที่ ๒ โดยแนวร่วมนักศึกษาเชียงใหม่ พ.ศ.
๒๕๑๗ บทที่ ๘ หน้า ๑๘๗ - ๒๒๖.

อีกด้วย โดยมีวัตถุประสงค์สุดท้ายที่จะนำสังคมไปสู่ระบอบสังคมนิยมอย่างสมบูรณ์ใน
ขั้นปลาย

๒. แนวความคิดของเลนินเกี่ยวกับบทบาทของชาวนาในการปฏิวัติ

ทฤษฎีการปฏิวัติของมากซ์กำหนดโดยวิเคราะห์จากสังคมอุตสาหกรรมเป็นหลัก
โดยการปฏิวัติจะเกิดจากชนชั้นกรรมาชีพในเมือง แต่ปรากฏว่าสภาพสังคมเกษตรนี้อยู่ใน
หลายประเทศ ทำให้นักปฏิวัติชาวมากซ์ต้องศึกษาและขยายความทฤษฎีการปฏิวัติของมากซ์
ออกไป โดยให้กสิกรเข้ามามีส่วนในการปฏิวัติด้วย เลนินได้เสนอทฤษฎี^{๑๐} ที่จะสร้างชนชั้น
กรรมาชีพในชนบท (rural proletariat) ซึ่งจะเป็นพลังต่อต้านกสิกรมู
มั่งคั่ง และกำหนดให้ชนชั้นกรรมาชีพในชนบทเป็นพันธมิตรกับชนชั้นกรรมาชีพในเมืองในการ
ปฏิวัติ (worker-peasant alliance) แนวความคิดของเลนินเกี่ยวกับบทบาท
ของชาวนา ปรากฏใน Two Tactics of Social Democracy in the Democratic
Revolution^{๑๑} โดยเลนินได้ยกฐานะของชาวนาขึ้นเคียงข้างชนชั้นกรรมาชีพ และกำหนด
บทบาทในการปฏิวัติของชาวนา ซึ่งความคิดดังกล่าวเท่ากับเป็นการยอมรับว่า การปฏิวัติ
อาจเกิดขึ้นในประเทศที่ระบอบอุตสาหกรรมยังล่าสมัย และระบบทุนนิยมยังไม่พัฒนา ซึ่ง

๑๐. เขียน ชีระวิทย์ "รัฐในระหว่างก้าวไปสู่ระบบสังคมนิยมในทัศนะของ
ชาวมากซ์ (ภาค๑): วิเคราะห์ในแง่ทฤษฎี "วารสารสังคมนิยม" ฉบับที่ ๑
ปีที่ ๘ (มกราคม ๒๕๕๕) หน้า ๖ - ๗

๑๑. น. ชาญตม อ้างแล้ว หน้า ๕๕ - ๕๖

นับเป็นการย่นระยะเวลาการปฏิวัติของมาชโวก์ให้เร็วขึ้น นอกจากนี้ในงานเขียนของเลนิน
 อีก ๒ ชิ้นคือ The Agrarian Program of Russian Revolution (1902) และ
 The Agrarian Question in Russia (1907) ^{๑๒} เขาก็ได้เรียกร้องให้สภาของ
 คอมมิวนิสต์ขยาย "สงคราม" ระหว่างชนชั้นไปสู่ชนบท โดยขอความช่วยเหลือจากปัญญาชน
 ในชนบท การที่เลนินเห็นความสำคัญของชาวนานักเนื่องจากบทบาทของชาวนาใน
 ประวัติศาสตร์ของรัสเซีย รวมทั้งแนวความคิดเกี่ยวกับการปฏิวัติของพวกนารอดนิกส์
 (Narodniks) หรือพวกปอบีวิลิสต์ (Populist) ซึ่งปฏิบัติการ
 รุนแรงต่อรัฐบาลของพระเจ้าซาร์ ในปลายศตวรรษที่ ๑๙ ^{๑๓} พวกนารอดนิกส์มีความ
 เชื่อว่าชาวนาเป็นชุมพลของการปฏิวัติ ประกอบกับในปี ๑๙๐๕ ชาวนารัสเซียเกือบทั่ว
 ประเทศได้ลุกฮือขึ้นก่อการจลาจล ทำให้เลนินเห็นความสำคัญของชนชั้นชาวนา อยางไร
 ก็ดเมื่อเปรียบเทียบระหว่างกรรมกรและชาวนาแล้ว เลนินเห็นว่ากรรมกรเป็นตัวจักรที่มี
 ความสำคัญยิ่งในการปฏิวัติ โดยมีชาวนาเป็นพันธมิตรร่วมที่ช่วยให้การปฏิวัติลุกลงไปได้
 ทั้งนี้เลนินกำหนดให้ชาวนาเป็นเพียงฝ่ายทำลายและก่อกวนการบริหารงานของรัฐบาล
 นายทุน อันเป็นการสร้างสถานการณ์ที่ช่วยให้พรรคและกรรมกรบีค่านางได้โดยสะดวก

004255

๑๒. เขียน อีระวิทย์ อ้างแล้ว (วารสารสังคมศาสตร์ ฉบับที่ ๑ ปีที่ ๕) หน้า ๗๖

๑๓. ตะวันฉาย ชุมสาย ณ อยุธยา "แนวการตีความลัทธิมากซ์ที่สำคัญๆ"
นาวาควายลัทธิสังคมนิยม (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์พิมพ์แอมส์ ๒๕๑๓) หน้า ๑๕๐ - ๑๕๖

๓. แผนกิจการ โดยชนชั้นกรรมาชีพ^{๑๔}

เลนิน เชื่อว่าการปลดแอกชนชั้นที่ถูกกดขี่จะกระทำสำเร็จได้ โดยการปฏิวัติด้วยวิธีการรุนแรงแต่อย่าง เดียว นั่นคือชนชั้นกรรมาชีพจะทำการปฏิวัติอย่างรุนแรง โคนลมนายทุนรวมทั้งทำลายโครงสร้างอำนาจของรัฐซึ่งก่อตั้งขึ้นโดยชนชั้นปกครอง การปกครองภายหลังการปฏิวัติจะอยู่ในระยะหัวเลี้ยวหัวต่อ โดยรัฐจะของกงสภาพรรคไปอีกชั่วระยะหนึ่ง เพราะชนชั้นกรรมาชีพต้องอาศัยอำนาจรัฐ และมาตรการต่างๆ กวาคกลางนายทุนควบคุมไปกับการเปลี่ยนแปลงสภาพการ เป็นเจ้าของปัจจัยการผลิตโดยนายทุน มาเป็นเจ้าของปัจจัยการผลิตโดยรัฐ การปกครองดังกล่าวจะเป็นการปกครองแบบแผนกิจการโดยชนชั้นกรรมาชีพ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อปกป้องผลประโยชน์ของชนชั้นกรรมาชีพและคนจน และต่อต้านกระแสคลื่นทชชขวางการปฏิวัติ จากนั้นเมื่อความขัดแย้งระหว่างชนชั้นในสังคมหมดสิ้นไป รัฐก็จะหมดความจำเป็นและสลายตัวไปในที่สุด

๔. ความกึกเกี่ยวกับลัทธิจักรวรรดินิยม^{๑๕}

เลนินได้กำหนดทฤษฎี ว่าด้วยสงครามจักรวรรดินิยม และทฤษฎีว่าด้วยระบอบคอมมิวนิสต์ ในยุคสมัยที่ลัทธิทุนนิยมอยู่ในขั้นจักรพรรดินิยม ผลงานดังกล่าวเป็นส่วนที่เพิ่มเติมทฤษฎีเกี่ยวกับการปฏิวัติของมากซ์ โดยได้ขยายความการต่อสู้ทางชนชั้นจากระดับภายใน

๑๔. จากงานเขียนของ เซียน วีระวิทย์ อางแลว หน้า ๗๘ - ๗๙ และของ น. ญาณุทม อางแลว หน้า ๕๖ - ๕๘

๑๕. จรรยา สุภาพ "ขอคิดบางประการเกี่ยวกับคอมมิวนิสต์ (เลนินนิสม์)" วารสารสังคมศาสตร์ ปีที่ ๘ ฉบับที่ ๑ (มกราคม ๒๕๑๕) หน้า ๘๘ - ๘๙

ประเทศมาเป็นเรื่องระหว่างประเทศ ซึ่งเป็นการขยายภาพการก่อกำเนิดระหว่างชนชั้นให้
กว้างขวางออกไป อันเป็นการขยายความคิดเกี่ยวกับการปฏิวัติโศกณมายนุญไปยังประเทศ
ต่างๆ เลนินกล่าวว่า ระบบจักรวรรดินิยมเป็นขั้นตอนสูงสุดของระบบทุนนิยม อันเป็นผล
จากการพัฒนาของระบบทุนนิยม กล่าวคือ เมื่อระบบทุนนิยมขยายตัวมากขึ้น ทำให้เกิด
ระบบเศรษฐกิจแบบผูกขาดโดยนายทุนใหญ่ ซึ่งจะมีแต่ในประเทศมหาอำนาจ ยิ่งการ
ขยายตัวทางเศรษฐกิจของประเทศเหล่านั้นขยายตัวมากขึ้น การแสวงผลประโยชน์จาก
ประเทศเล็กๆ ก็มีมากขึ้น โดยออกมาในรูปการกดขี่ขูดรีดประเทศเล็กที่ด้อยพัฒนา และ
การแสวงหาอาณานิคมของพวกนายทุน ตลอดจนการแบ่งเขตอิทธิพลระหว่างกัน เพื่อ
แสวงประโยชน์ให้แกตน ฉะนั้นเมื่อระบบทุนนิยมขยายตัวเป็นจักรวรรดินิยมดังกล่าว การ
ปฏิวัติของชนชั้นถูกกดขี่จึงมีขอบเขตกว้างขวางขึ้น และมีส่วนเกี่ยวข้องกับประเทศต่างๆ
ทั่วโลก การต่อสู้ดังกล่าวไม่ว่าจะจำกัดขอบเขตอยู่แต่เพียงในประเทศใดประเทศหนึ่ง
หรือกลุ่มประเทศใดเท่านั้น แต่จะต้องกระจายไปทุกส่วน โดยจะต้องมีการจัดตั้งแนวร่วม
ของประชาชนชนชั้นถูกกดขี่ เพื่อรวมกันต่อสู้และทำลายระบบจักรวรรดินิยม

แนวความคิดในเรื่องนี้เป็นผลจากสภาพการของยุโรป ในระยะประมาณปี ๑๙๑๓
ซึ่งมีความเจริญคานอุตสาหกรรมสูง แต่กลับไม่ปรากฏการปะทะระหว่างทุนกับแรงงานตาม
คำทำนายของมากซ์ ยิ่งกว่านั้นสภาพทางเศรษฐกิจของประเทศยุโรปตะวันตกกลับมั่นคงขึ้น
ภายใต้ระบบทุนนิยม และการแทรกซึมตลอดจนการขยายอิทธิพลคอมมิวนิสต์ประสบความสำเร็จ—
เหลว เลนินจึงเริ่มให้ความสนใจภูมิภาคเอเชียมากขึ้น โดยได้ขยายอิทธิพลเข้าไปในจีน

ควมการเสนอแนวการต่อสู้ของคอมมิวนิสต์ให้สอดคล้องกับสภาวะทางการเมืองและ
สภาพสังคมของจีนขณะนั้น ทั้งนี้เลนินได้เสนอยุทธวิธีการต่อสู้ของประเทศอาณานิคมจีน
เรียกว่า "สมมติฐานวาทกรรมปัญหาแห่งชาติและอาณานิคม" (Theses on the National
and Colonial Question) ซึ่งได้รับความเห็นชอบจากการประชุมใหญ่ครั้งที่ ๒ ของ
องค์การคอมมิวนิสต์สากล ในเดือน สิงหาคม ๒๕๒๓

๕. ความคิดเกี่ยวกับการทำแนวร่วมระหว่างชนชั้น

ความคิดนี้เป็นผลโดยตรงจากความคิดของเลนินเกี่ยวกับลัทธิจักรวรรดินิยม
กล่าวคือ จากการขยายตัวของลัทธิทุนนิยมและจักรวรรดินิยม ทำให้แนวการปฏิวัติต่อสู้
ของคอมมิวนิสต์ที่เผชิญกับปัญหาคั่งกล่าว ต้องเปลี่ยนรูปแบบการต่อสู้ระยะแรกจากการต่อสู้
ทางชนชั้นระหว่างทุนกับแรงงาน มาเป็นการต่อสู้กับศักดินา ชูชกรีก และจักรวรรดินิยม
ฉะนั้นในระยะคั่งกล่าวปฏิวัติจึงจำเป็นต้องเชื่อมสัมพันธ์กับชนชั้นนายทุน^{๑๗} มารวม
กันต่อต้านศัตรูคือศักดินาชูชกรีกและจักรวรรดินิยม ในยุควิวัฒนาการของเลนินเกี่ยวกับ

๑๖ * From the Preliminary Draft of Some Theses of the
National and Colonial Question (The Second Congress Proceedings)
อ้างใน เขียน วีระวิทย์ วิวัฒนาการการปกครองของจีน (พระนคร โรงพิมพ์ของสมาคม
สังคมนิยมแห่งประเทศไทย ๒๕๐๙) หน้า ๒๑๘

๑๗ * คำว่า "ชนชั้นนายทุน" ตรงกับคำว่า Bourgeoisie ซึ่งมีผู้ใช้

"สมมติฐานว่าคหบดีปัญหาแห่งชาติและอาณานิคม" (Theses on the National and Colonial Question) มีหลักการที่สำคัญ กำหนดให้องค์การคอมมิวนิสต์สากล (โคมินเทิร์น หรือ Comintern) ให้ความร่วมมือกับรัฐบาลที่เขาเรียกว่า "ประชาธิปไตยของชนชั้นนายทุน" (Bourgeois Democracy)

ในประเทศอาณานิคมและประเทศที่คอยความเจริญ รวมทั้งการสนับสนุนให้ประเทศกึ่งกลาง ปลดแอกเพื่อความเป็นเอกราช ซึ่งในกรณีของจีนนั้น ในการประชุมใหญ่ครั้งแรกของ คอมมิวนิสต์ภาคพื้นเอเชียบูรพา และองค์การกอดการปฏิวัติ ซึ่งจัดใหม่ชนทัมอสโก และเบโตกราด เมื่อเดือน มกราคม ๑๙๖๒ องค์การคอมมิวนิสต์สากลได้กำหนดงานของ คอมมิวนิสต์จีนให้ทำการ "ปลดแอกจากจักรวรรดินิยม"

คำภาษาไทยแตกต่างกันไปคือ กฎุมพี อภิสัทธินชนกกลาง หรือชนชั้นนายทุน แต่ในที่นี้ใช้ คำว่า "ชนชั้นนายทุน" โดยยืมจากคำที่ใช้ในหนังสือสรณิพนธ์ของเหมาเจ๋อตุง ฉบับ ภาษาไทย ซึ่งแปลและพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ภาษาต่างประเทศของสาธารณรัฐประชาชนจีน เป็นบรรทัดฐาน สำหรับความหมายของคำๆ นี้ เป็นความหมายตามตัวเองแปลให้คำจำกัดความไว้ใน Communist Manifesto ฉบับภาษาอังกฤษ ปี ๑๘๘๘ นั้นคือ ชนชั้นของพวกนายทุนสมัยใหม่ (Modern Capitalist) พวกเจ้าของปัจจัย การผลิตของสังคมและนายจ้างของชนชั้นแรงงาน

๑๘. เขียน วีระวิทย์ วิวัฒนาการการปกครองของจีน (พระนคร
โรงพิมพ์สมาคมสังคมนิยมแห่งประเทศไทย ๒๕๐๘) หน้า ๒๑๘ - ๒๒๐

ความคิดเหมาเจ๋อตุง (Mao Tsetung Thought)

เหมาเจ๋อตุงเป็นนักปฏิวัติหนึ่งที่ได้เปลี่ยนแปลงทฤษฎีของมากซ์ และเลนินให้สอดคล้องกับสถานการณ์ในประเทศจีน และทำการปฏิวัติประเทศจีนเป็นผลสำเร็จ แนวความคิดต่างๆ ของเหมาเจ๋อตุงมีที่มาจากเหมาเจ๋อตุงเกี่ยวกับเลนิน กล่าวคือ ทฤษฎีการต่อสู้และยุทธศาสตร์และยุทธวิธีต่างๆ ในแนวความคิดของเขาเป็นผลจากประสบการณ์ของเขาจากการต่อสู้เพื่อปฏิวัติประเทศจีน จากการต่อสู้ที่ยาวนานทำให้เหมาเจ๋อตุงได้ทราบถึงปัญหาต่างๆ ของประเทศจีน ซึ่งเป็นปัญหาที่มีพื้นฐานทางเศรษฐกิจ ต่างจากประเทศยุโรปตะวันตก ตลอดจนประเทศรัสเซีย ความคิดปฏิวัติของเหมาเจ๋อตุงคล้ายคลึงกับของเลนิน แต่ประเทศจีนมีลักษณะ เป็นประเทศเกษตรกรรมมากกว่ารัสเซียในสมัยต้นศตวรรษที่ ๒๐ ประชากรส่วนใหญ่เป็นเกษตรกรและมีแนวความคิดอนุรักษนิยม ฉะนั้นเหมาเจ๋อตุงจึงให้ความสำคัญต่อพลังของชาวนามากกว่าเลนิน แนวความคิดเกี่ยวกับการปฏิวัติของเหมาเจ๋อตุงมีลักษณะที่สำคัญโดยสรุปคือ

๑. เหมาเจ๋อตุงให้ความสำคัญกับชนบทมากกว่าเมือง ซึ่งต่างจากความคิดของเลนินที่ให้เมืองเป็นศูนย์กลางของการปฏิวัติ และกำหนดให้ชนชั้นกรรมาชีพเป็นผู้นำการปฏิวัติ โดยมีชนชั้นชาวนาจากชนบทคอยให้การสนับสนุน ส่วนเหมาเจ๋อตุงเห็นว่าพลังในการปฏิวัติประเทศจีนได้แก่ชนชั้นกรรมาชีพในชนบท

๒. ทฤษฎีชนชั้นและการทำแนวร่วมระหว่างชนชั้น

๓. เหมาเจ๋อตุงมีความกึกก่า ความสำนึกในการปฏิวัติอาจจะเกิดขึ้นกับชนชั้นใดก็ได้ ไม่จำเป็นจะต้องเกิดขึ้นกับชนชั้นที่ถูกกดขี่เสมอไป ถ้าพรรคปฏิวัติได้โอกาสให้การศึกษาทางการเมืองเพียงพอแล้ว ก็อาจจะปลุกเร้าความสำนึกในการปฏิวัติได้เสมอ

นั้นคือเหมาเจ๋อตุงมีความเชื่อในการสร้างความสำนึกทางการเมืองของการปลุกฝัง
อุดมการณ์คอมมิวนิสต์คอมมิวนิสต์ และก็เป็นวิธีการที่รัฐบาลจีนคอมมิวนิสต์ได้หลัง
จากที่การปฏิวัติได้ล้มเหลวแล้ว

๔. ความคิดเกี่ยวกับการทำสงครามยึกเย้อหรือสงครามกองโจร
ความคิดในเรื่องนี้เป็นจุดที่เหมาเจ๋อตุงมีความแตกต่างจากความคิดของมากซ์ เองเกลส์
และเลนินมาก แต่ก็เป็นแนวความคิดที่มีอิทธิพลต่อการปฏิวัติในประเทศโลกที่สามมาก
ซึ่งเป็นผลจากความแตกต่างของระบบเศรษฐกิจพื้นฐานระหว่างประเทศ อุตสาหกรรม
กับประเทศกสิกรรมนั่นเอง เหมาเจ๋อตุงได้กำหนดยุทธวิธีการต่อสู้แบบสงครามกองโจรหรือ
การต่อสู้ความยาวในระยะเวลาที่ยาวของชนชั้นปฏิวัติ เมื่อเปรียบเทียบกับ
มากซ์ และเลนิน การปฏิวัติในความคิดของมากซ์กินเวลานานมาก และชนชั้นปฏิวัติ
สามารถจะเอาชนะชนชั้นใดโดยไม่มีกองกำลังทหาร เคนินเองแม้จะเห็นความจำเป็นใน
การถืออาวุธให้กรรมกรและชาวบ้านในการต่อสู้โค่นล้มนายทุน แต่เลนินก็มีความเห็นว่า
พรรคปฏิวัติจะกองควบคุมการไว้กำลังและอาวุธอย่างเคร่งครัด

หมายเหตุ การศึกษาเกี่ยวกับความคิดของเหมาเจ๋อตุงจะเสนอรายละเอียดให้
ทราบต่อไปในบทที่ ๒ ท้ายแนวความคิดของเหมาเจ๋อตุง ทั้งนี้
เพื่อความต่อเนื่องในการศึกษาเรื่องเกี่ยวกับอิทธิพลทางความคิดของ
เหมาเจ๋อตุงที่มีต่อ พทท.